

senere, naar jeg kommer ind paa de enkelte Spørgsmaal, der have været fremme, skal komme tilbage til. Det hører netop til den Slags social Lovgivning, som jeg sætter Pris paa, og som jeg holder paa hjælper til at udvikle Personligheden, og som netop er i god Overensstemmelse med Grundlovens § 84, hvor der er Tale om den Hjælp, som de enkelte kunne have Krav paa paa de Betingelser, som § 84 slutter med at nævne: at de vedkommende skulle underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde, det vil altsaa med Hensyn til Arbejdsløshedskasserne sige, at de paagældende for at faa den Hjælp, som jeg indrømmer, og som de paagældende forhaabentlig ogsaa indrømme, det er, at de faa $\frac{1}{3}$ af deres Præmie af Statskassen, selv skulle betale de to Trediedele. Det er den Form, som Loven foreskriver for Hjælp i dette Tilfælde, og det anser jeg for at være godt og i god Overensstemmelse med Grundlovens § 84. Det kunde ikke falde mig ind at rette et Attentat paa den Slags social Lovgivning, der netop hviler paa det Princip, jeg mener er udmærket, og, som jeg nævned, i god Overensstemmelse med Grundlovens § 84.

Der er fra forskellige Medlemmer, navnlig, tror jeg, fra det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), spurgt efter Folkforsikringen. Jeg glæder mig over den store Interesse, som dette Spørgsmaal synes at have vakt, men skylder at tilføje, at Æren i saa Henseende ikke tilkommer mig, men min Kollega Trafikministeren, der, som bekendt, har rejst dette Spørgsmaal her i Tinget. Det er jo ikke længere siden, dette skete, end at i alt Fald en Del af Tingets ærede Medlemmer allerede sad her paa det Tidspunkt, men da det baade for de nye Medlemmer og i al Almindelighed har sin Interesse, vil jeg kortelig minde om, hvad der foregik, den Gang Spørgsmaalet om Folkforsikring var aktuelt, efter at den nuværende Trafikminister havde gjort sin store Indsats paa dette Spørgsmaal. Jeg skal da gøre opmærksom paa, at Foranledningen til Nedsættelsen af den Kommission, for hvilken jeg har den Ære at være Formand, og som jeg haaber inden længe skal blive færdig med sit Arbejde, blev givet af et Udvalg, der blev nedsat af dette Ting. Dette Udvalg, der bestod af 15 Medlemmer, afgav en Betænkning eller, om man vil, en begrundet Indstilling om Nedsættelsen af en Kommission, og Udvalgets Flertal, det vil sige

13 af de 15 Medlemmer — de to Medlemmer, som ikke vare med i dette Flertal, vare de socialdemokratiske Medlemmer —, altsaa samtlige Partier med Undtagelse af Socialdemokratiet sige i denne motiverede Indstilling blandt andet: „Betragtes saaledes vor Forsikrings- og Alderdomsunderstøttelseslovgivning som et Hele, springer det lige straks i Øjnene, at Organisationerne kun er stykkevis og mangelfuld, og at navnlig den blivende Arbejdsinvaliditet, som indtræffer inden det fyldte 60de Aar, bortset fra det Tilfælde, som kommer ind under Ulykkesforsikringen, er henvist til det offentlige Fattigvæsens Forsorg.“ Endvidere hedder det: „Hvor en slig Forsorg skal grundigt gennemføres uden dog at paatrykkes Fattighjælpens Præg, maa den være bygget paa saadanne synlige Selvhjælpsbestræbelser, der give Reformens Gennemførelse det fornødne økonomiske Grundlag og bidrage til at styrke Samfundets moralske Kraft“.

Jeg synes, at der i disse og for Resten i flere andre Udtalelser, som Udvalgets Flertal fremsætter, i kort sammentrængt Form er givet det, som ligger til Grund for og efter min Mening bør ligge til Grund for Folkforsikringen. Det er, som sagt, ikke mig, der har Æren af at have rejst Spørgsmaalet, jeg har taget det i Arv fra min Kollega Trafikministeren, men jeg erkender, at jeg er en Tilhænger af Folkforsikringen eller, om man vil, Invaliditetsforsikringen, thi det er den, der er Tale om. Man henviser i den af mig nævnte Betænkning udtrykkeligt til Sygeforsikringen og gør opmærksom paa, at denne Sygeforsikring ikke varer ud over et vist Antal Uger i hvert Aar og efterhaanden hører helt op, saa at den vedvarende Sygdom, som Invaliditet jo er, ikke kommer ind under denne Sygeforsikring. Det hedder i Betænkningen, at i Virkeligheden er det som en Bygning, hvor kun de to Gavle ere opførte, Alderdomsforsørgelsen i Slutningen og Sygeforsikringen i Begyndelsen, men selve Huset, Mellebygningen, det vigtigste, mangler; det er det, der skal til for at udfylde det Mellemrum, der er mellem det Tidspunkt, da Sygehjælpen hører op, og det Tidspunkt, da den paagældende, der her forudsættes vedblivende at være syg, det vil sige Arbejdsinvalid, naar den Alder, hvor han kan faa Alderdomsunderstøttelse. Jeg gaar ud fra, at Folketingets store Flertal gennem denne Udtalelse har sluttet sig til Forsikringsprincippet med Hensyn til den vedvarende Arbejdsudygtighed, Invaliditet. Men det er ikke alene ved